

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 158/2019
26.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андрије Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 84/17 од 28.11.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 576/18 од 07.11.2018. године, у седници већа одржаној 26.02.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андрије Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 84/17 од 28.11.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 576/18 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К 84/17 од 28.11.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца од дана правноснажности наведене пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљени је обавезан да оштећеном „ББ” ДОО ..., на име имовинскоправног захтева, исплати износ од 3.705.303,00 динара, у року од два месеца од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом је окривљени обавезан и да оштећеном „ББ” ДОО ..., надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 361.500,00 динара, у року од два месеца од дана правноснажности наведене пресуде. Такође је окривљени

обавезан да накнади и трошкове поступка исплаћене из буџетских средстава суда у износу од 9.522,56 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 576/18 од 07.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Ивањици К 84/17 од 28.11.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Андрија Марковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, те одреди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је у овој кривичноправној ствари суд поступао по оптужници потврђеној решењем Основног суда у Ивањици Кв 28/14 од 20.05.2015. године, у ком решењу је означено да су оштећени као тужиоци: ВВ и ГГ, иако је кривично дело за које се окривљени терети, извршено на штету привредног друштва „ББ” ДОО ..., а не на штету наведених физичких лица - због чега бранилац сматра да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, из разлога што из списка предмета, и то најпре из самог оптужног акта, јасно произилази да је упрво оштећени као тужилац „ББ” ДОО ..., оптужни акт против окривљеног, дана 14.02.2013. године поднео суду, преко пуномоћника адвоката Љубице Мићовић и Милете Масларевића, да је суд по наведеном оптужном акту прецизираном дана 23.05.2017. године и 23.10. 2017. године, поступао током читавог поступка, што је између осталог, јасно означено и у уводу првостепене и другостепене пресуде, као и у изреци правноснажне пресуде у законском опису дела, где је наведено да је исто учињено на штету поменутог предузећа, а истом изреком је и имовинскоправни захтев досуђен управо наведеном правном лицу, као и трошкови кривичног поступка. Стоји чињеница да је у поменутом решењу ванпретресног већа Основног суда у Ивањици, означено да се потврђује оптужница оштећених као тужилаца ВВ и ГГ, али је имајући у виду напред наведено, исто без утицаја на истакнуту битну повреду кривичног поступка, а нарочито при чињеници да су поменута физичка лица, законски заступници предметног привредног друштва.

Из напред наведених разлога, неосновано бранилац окривљеног истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је правноснажном пресудом оптужба прекорачена, јер је првостепени суд у изреку пресуде унео урачунљивост и умишљај као елементе кривице, док оптужни акт оштећеног као тужиоца од 14.02.2013. године, прецизиран 23.05.2017. године и 23.10.2017. године, уопште не садржи ове елементе – ни урачунљивост, нити умишљај. С тим у вези, бранилац указује да је суд посредно на тај начин огласивши окривљеног кривим за предметно кривично дело из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, истовремено учинио и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) КЗ.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, бранилац најпре неосновано истиче да је суд у изреку правноснажне пресуде унео умишљај као елемент кривице, а да тога није било у оптужном акту, имајући у виду да је управо у диспозитиву првобитно поднетог оптужног акта оштећеног као тужиоца од 14.03.2013. године, јасно наведено да је окривљени критичном приликом био „свестан да својом радњом остварује обележје забрањеног кривичног дела, чије извршење је и хтео“, да је такође и у прецизираном оптужним акту од 23.05.2017. године, у диспозитиву истог наведено да је окривљени критичном приликом био „свестан да на тај начин остварује обележја кривичног дела чије извршење је и хтео“ – дакле, очигледно је, да је и оштећени као тужилац, у изреци оптужног акта означио директни умишљај као елемент кривице. Надаље, стоји чињеница да у оптужном акту није наведена урачунљивост као елемент кривице, али како током поступка урачунљивост није оспоравана од стране странака у поступку, односно како није било сумње у погледу урачунљивости окривљеног, то првостепени суд уношењем урачунљивости у изреку правноснажне пресуде, по налажењу Врховног касационог суда, није прекорачио оптужбу, будући да се у кривичном поступку доказује искључиво неурачунљивост, и то само онда када постоји сумња у урачунљивост окривљеног, а што у конкретном није случај.

Имајући у виду наведено, неосновано бранилац окривљеног указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а с тим у вези неосновано указује и да је суд учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1).

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконит доказ означава репродуковани видео материјал, односно приватне снимке камере из објекта у власништву оштећеног као тужиоца, сматрајући да се ради о незаконито прибављеном доказу будући да је предметно снимање било неовлашћено, јер је извршено од стране оштећеног, без знања запослених, тј. супротно члану 161. став 1. и 2. ЗКП и члану 171. став 1 и 172. став 1. ЗКП.

Међутим, како је бранилац битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, а другостепени суд је приликом одлучивања нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни другој последњи пасус и трећој први пасус, дао јасне и довољне разлоге да се у конкретном случају не ради о незаконито прибављеном доказу – то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује. У вези наведеног, овај суд напомиње да се у конкретном случају не ради о посебној доказној радњи тајно праћење и снимање, регулисаној одредбама члана 171-173 ЗКП, како то бранилац у захтеву неосновано истиче, већ је реч о ситуацији где су камере у предметној кладионици постављене из безбедносних разлога, те сходно томе и снимци са истих могу да служе за утврђивање чињеница које су у интересу власника кладионице, запослених лица и у интересу клијената, односно посетилаца, нарочито имајући у виду да аутентичност снимака није оспоравана током поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.